

[Aksel Larsen.]

skulde gøre Indtryk paa dem, som ikke hidtil har villet lade sig overbevise af Taler fra denne Pult.

Maaske vil man sige: Ja, men det er ikke nødvendigt, vi ved godt herinde, at der er saa og saa mange arbejdsløse, det fortæller Statistikken os. Hvis det skulde gøre Demonstrationen overflødig, var det heller ikke nødvendigt at tillade Bondetoget at samles paa Amalienborg, for jeg tænker nok, at Kongen vidste, at der var saa og saa mange Landbrugere her i Landet, det behøvede han ikke at faa at vide ved at se dem ved Selvsyn. Hvis man ansaa det for nødvendigt at tillade Bondetoget, maa man ud fra samme Synspunkt anse det for nødvendigt at tillade de arbejdsløse — desværre ikke dem fra hele Landet, fordi det er dem umuligt at komme, men i hvert Fald de arbejdsløse fra København — at samles under Rigsdagens Vinduer for dér at forelægge Rigsdagen deres Situation og deres Krav.

Paa samme Maade vil jeg henvende mig til Partierne til højre i Salen. Jeg regner ikke med, at der fra Venstres og de Konservatives Side skal være nogen synderlig Velvilje over for de arbejdsløse, det har vi faaet Besked om; men det kan vel ikke være saadan, at man af en eller anden Grund, som jeg ikke fatter, frygter at faa disse arbejdsløse at se, som man hidtil har behandlet saadan, og det kan vel ikke være saadan, at man fra den Side vil anlægge en Betragtning om, at hvad der er Ret for Bønderne, er Uret for Arbejderne?

Da Politidirektøren og Justitsministeren i sin Tid forbød Bondetoget, rejste der sig et Skrig i hele den konservative og Venstres Presse, og adskillige ledende Politikere fra de to Partier udtalte, at Justitsministerens og Politiets Handlemaade var ikke alene forkastelig i enhver Henseende, men i flagrant Strid med Grundlovens Bestemmelse. Saa synes jeg, jeg har Ret til at henstille i hvert Fald til de to Partier at overveje, om de vil gøre sig til Talsmænd for en Ordning, hvorved Grundlovens Bestemmelser om Værn af Befolkningens politiske Ytringsfrihed kun gælder for Landboere, eller hvorvidt de ogsaa gælder for Københavns Arbejdere. Man harmedes dengang og sagde: Det er en Skandale, at Landets Bønder ikke kan henvende sig til Statens Overhoved — men man burde synes, at det ogsaa er en Skandale, hvis Københavns Arbejdere ikke kan faa Lov til at henvende sig til Rigsdagen selv.

Noget lignende kan vel siges til Rets-

forbundet og Det frie Folkeparti. Retsforbundets Stilling over for de arbejdsløse er ikke altid let at blive klog paa, da man dér er mest tilbøjelig til at abstrahere fra Arbejdsløsheden og henvise til de Tilstande, der vil opstaa, hvis Retsforbundets Program gennemføres. Jeg vil ikke diskutere det nu, for Arbejderne kan ikke leve af, at saadanne Tilstande til sin Tid vil opstaa, bortset fra, at det er tvivlsomt, om de opstaa. Men nu drejer det sig i hvert Fald om, at de arbejdsløse ønsker selv at forelægge en Skildring af deres Stilling, at forelægge deres Ønsker og Krav for Rigsdagen; det skulde man dog ikke tro, Retsforbundet kunde have noget imod.

Det frie Folkepartis Velvilje over for de arbejdsløse synes mærkelig betinget, men det er i hvert Fald et Parti, som mere direkte end noget andet Parti herinde er impliceret i Bondetoget og i den Kamp, man dengang førte for at faa brudt Forbudet fra Politiets og Justitsministerens Side. Kampen lykkedes dengang delvis. Jeg kan derfor ikke tænke mig andet, end at man fra den Side burde være af den Opfattelse, at hvad der er Ret for Bønder, maa ogsaa være Ret for Arbejdere.

Af alle disse Grunde henstiller jeg saavel til Justitsministeren og Regeringen som til Tinget at overveje denne Sag meget nøje. Det er farligt at gennemføre en Praksis, som bryder de Rettigheder, de tilsikrede Rettigheder, man har gennem Grundloven. Det kan synes saa lidt for de Herrer i Dag. Det drejer sig kun om Folk, der er udskreget som Kommuniste, og de skal holdes nede, de skal slaas ned med alle til Raadighed staaende Midler. Men hvert Slag, man retter mod Befolkningens forfatningsmæssige Rettigheder, ligegyldigt om man bruger Kommunisterne som Begrundelse, det rammer disse forfatningsmæssige Rettigheder som Helhed taget, det skaber farlige lov-mæssige og andre Præcedenser for Fremtiden. Og den Dag vil komme, hvor de, som hævder, at de er Demokrater, og hævder, at de vil forsvare det demokratiske System, kommer til bittert at angre, hvis man fortsat forsøger at stille de fattigste her i Samfundet uden for Loven.

Jeg henstiller derfor, som sagt, at man overvejer dette, og jeg tillader mig at stille følgende motiverede Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Tinget udtaler, at det intet har imod, at de arbejdsløse samlet henvender sig til Regering og Rigsdag, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“